

בע - זוהי הצברית האמיתית - משוחררת מכבלי סגנון כפוי וזר, היא חוזרת אל חיק הטבע של מולדתה

כדידות, וגם אז, כאשר היו שתיים, שלוש, או תריסר בחורות באכזיב - גם אז פעל הנוף את פועלו על כל אחת מהן. וגם אז התגלתה הצברית הטבעית. כי המגע עם הטבע הוא מגע נפשי ואינו תלוי בבלעדיות או בבדידות.

אני זוכר מקרים כשנפגשו בכפר כמה צבריות, שבאו כל אחת לבדה, מבלי ש- הכירו אחת את השנייה. הדבר הראשון ש- בלט באותן הזדמנויות היה נפילת כל ה- מחיצות המפרידות בעיר בין אשה לרעותה.

באכזיב נעלמו הגינונים החיצוניים. הן פשטו את בגדיהן, את הנימוסים הוריים, את המינהגים שלמדו מסרטי הוליבור, את ה- מלים הלועזיות שלמדו בשיעורי הצרפתית כדי לעשות רושם בחברה. בתוך נוף ה- ארץ שבו להיות רק צבריות.

הן היו מתעטפות בסדינים ויוצאות ל- (המשך בעמוד 16)

נערה צעירה זו למחול מוזר ומפתיע זה.

★ ★ ★ צלילות בדידה

היו מקרים פחות דרמטיים, אבל ה- המעידים אלף עדויות על נפשה וטבעה של בת-הארץ. לא פעם הייתי יוצא לדוג בלילות, לאורך החוף השקט. בתחילה הייתי נבהל מן הצלילות השחורות, שנראו כחלק מן הצוקים, שלפתע התנועעו ולבשו דמות אדם. ממש רוחות-רפאים בהשיכה.

היו אלה נשים מן הישובים הסמוכים, שעזבו את ביתן ואת בעליהן או חבריהן, צעדו לאורך ואדי קרן כדי להתבודד כאן עם הים.

אל תזלזלו בכך. ואדי קרן היה אז מלא צמחיה פראית וסבוכה, לא כפי שהוא כיום, אחרי שניקו אותו הבלודזורים. יללות תנים קרעו את דממת הלילה הגלילי. גברים רבים היו מהססים ללכת בתוך הוואדי. אך לא איתן צבריות. הן עברו קילומטרים בחשיכה כדי להתייחד עם הטבע ועם עצמן. כמה גברים בישראל הכירו את הצבריות האלה?

„עוד אמזוג נפשי עם נפש הסופה, עדי אטוס כמוה מתלהט, עד לבבי יכה זיקים עמה ושיער פרעות ראשי כלבבי אז ירטט.“

זאת כתבה אחת מאותן הצלילות, ברגעי התרוממותה. אנא, אימרו לי אתם: איזהו הצברית האמיתית שבין השתיים: זו שי כתבה את השורות הללו או זו שאנשים נכונים ונכבדים כתבו עליה שהיא מגור שמת, מסורבלת, חסרת-מעוף וקפואת-רג- שית?

★ ★ ★ "לא ידעתי לשיר..."

טוב, תאמרו, הרי לא יתכן שכל בנות הארץ - ובגיה - יהיו מת- בודדים, כדי שיצוף ויעקה טבעם הנאצל והיפה. איפה נמצא כליכך הרבה כפרים עזובים, כליכך הרבה פינות-נוף פראיות, כליכך הרבה חופים שינמים?

לכך אענה: אין צורך דחקא בבדידות מוחלטת. לא מוכרח אדם להיות נודד בתוך כרויכך קילומטרים מרובעים של נוף, ים ושמים. כי לא פעם, גם בשנים ההן, קרה שבאכזיב הודמגני יותר מאדם אחד שחישש

עלינו על כיפת אחד המיבנים הגבוהים בכפר, ממנו נשקפים המיפוצים הקטנים, הבריכות שהרומאים כרו בסלעי החוף, ה- צוקים הלבנים של ראש הניקרה מצפון ואורות חיפה מדרום. יחד עם הירח וצלילות החורבות, היתה זו תמונה רוטטת ומלאת מיסתורין.

הבחורה, שלא הוציאה הגה מפיה במשך כל הסיור, לא עצרה בעצמה למראה הנוף המשכר. בלי אומר החלה משליכה מעליה את כל בגדיה. יחפה, עירומה ואחוזת-אכססאזה החלה רוקדת על הכיפה הקמורה. משהו בדומה למחול כושי אלילי - או אולי כנעני-עשתורתי. פחדתי שהיא תיפול מן הכיפה הגבוהה. אבל פחדתי גם שאם אוציא הגה מפי, היא עלולה לאבד את שיווי-המישקל וליפול. המחזה הפנטאסטי נמשך דקות ספורות בלבד. אבל הוא הספיק לה כדי להתפרק מכל המתחיות שהביאה עמה מן העיר. היא התלבשה בשקט וחזרה לפינתה בכפר, שם ישנה עד למחרת היום, בצהרים.

לא נורמאלית? פקעת עצבים ניברוטיים? לא. צברית רגילה מנתניה, שזה עתה סיימה את לימודיה ועמדה לפני גיוסה ת- קרוב לצה"ל. אף אחד לא ידע מעולם מה היו המניעים שדחפו

לרי שהות קצרה הסתלקה. כל זכ מלה אתה. „ודאי חושבת אדם לא נורמלי“ השכתי ל-

עיים שוב ראיתי בחורה יוש- הסלעים מול הים. כל היום שהשמש עמדה לשקוע והיא שתי שאילי קרה לה משהו. היתה זו אותה בחורה מלפני תי אותה מדוע אין היא עולה לדברת עם הים, ענתה. אחרי- דשות להתגורר בכפר לכמה

לה העירה אותי בבקשה מו- ראה לי את חורבות הכפר, י את בקשתה למורה ביותר, יקתי להתרגל לעובדה כי נוף תגיבות מזורות ככני אדם.

צעירה זו פשטה את כל בגדיה כדי לטבול בים הרוגע, באחד המיפוצים הקטנים והיפים של אכזיב. עד שיופיה השכחי התמוג לחלוטין עם יופיו של הים הכחול

אל הגלים צברית זו מתבוננת בים מבעד לרשתות הזיג, מתכוננת לרוץ אל בין הגלים.

התמוגות עם הנוף